

Μεταξύ του γέροντος Παΐσιου και ενός γκουρού

Δημοσιεύτηκε στις Πέμπτη, 28 Μαΐου 2015 22:22 | Γράφτηκε από τον/την dominique |

 Share 82 Tweet 8 Email 2 Share 133

Αξιολόγηση Χρήστη: / 0

Χειρότερο Καλύτερο

Αξιολόγηση

Εκείνη την περίοδο η ζωή μου επηρεαζόταν από πολλούς παράγοντες. Πολύ δυνατή επίδραση είχε η προσευχή του Γέροντα*, που την ένοιωθα διάφορες στιγμές (το βράδυ όταν κοιμόμουν, την ημέρα όταν περπατούσα στο δρόμο) να πλημμυρίζει με ειρήνη την ταραγμένη μου ψυχή, να μου χαρίζει μια όαση χαράς μέσα στο βαθύ μου πόνο και κάποια διαύγεια και ηρεμία στη ζούγκλα των σκέψεών μου. Ένοιωθα παρηγοριά, μια δύναμη να με στηρίζει και αποκτούσα σιγά – σιγά κάποια ελπίδα που με απομάκρυνε από το αδιέξοδο και την αυτοκαταστροφή.

Από την άλλη μεριά δεν είχα σταματήσει τις παλιές κακές μου συνήθειες, που με τα χρόνια είχαν γίνει πάθη, που άπλωσαν βαθείς και δυνατές ρίζες στην ψυχή μου. Με τραβούσαν από τη μύτη.

Προσπαθούσα να γεμίσω το κενό της ζωής μου με ύλη και φιλοσοφίες...όμως διαρκώς το κενό μεγάλωνε και η αγωνία φούντωνε...Το μυαλό δούλευε πυρετωδώς, για να βρει τις απαντήσεις, τη διέξοδο... Βιβλία... πολλά βιβλία...πολύ διάβασμα, πολλή σκέψη. Φιλοσοφίες, απόψεις...μουσική, τέχνη...όμως κανένα αποτέλεσμα, καμία λύση, καμία διέξοδος.

Ο γέροντας* μου έδειχνε πράγματα. Πράγματα μεγάλα και θαυμαστά! Πραγματικά σημαντικά και υπέροχα. Δε μου μιλούσε με λόγια, μου χάριζε βιώματα!! Ακουμπούσε την ψυχή μου με την ψυχή του, μας έδενε η καυτή ολόγλυκεια αγάπη του και μου «χάριζε» τα πνευματικά του μάτια, για να «δω» την καρδιά του, για να νιώσω.

Και έτσι άρχισε να ανοίγει λίγο – λίγο το πυκνό σύννεφο της άγνοιας που με τύλιγε. Ο κόσμος αποκαλυπτόταν με ένα μυστηριώδες βάθος και πλούτο. Η ζωή αποκτούσε νόημα, δεν πλήγωνε όπως η ηδονή. Η γνώση της ύπαρξης αυτών των πραγμάτων ήταν μια άλλου είδους ηδονή. Μια αληθινή ηδονή που δεν τελείωνε, που γινόταν συνεχώς βαθύτερη και εντονότερη, που όταν αποσυρόταν, άφηνε πίσω της χαρά και όχι θλίψη. Αυτή ήταν η πνευματική ηδονή.

Ήμουν και εξακολουθώ να είμαι με άλλον τρόπο, μέχρι σήμερα, βουτηγμένος σε μια αίσθηση μυστηρίου. Τα σύννεφα, τα πουλιά, ο ήλιος, τα δέντρα, οι βράχοι, τα ζώα, η θάλασσα, οι άνθρωποι, όλος ο κόσμος ήταν ένα πλούσιο μυστήριο. Το πιο μεγάλο και πιο κοντινό μυστήριο ήταν ο ίδιος μου ο εαυτός. Μου φαινόταν τόσο θαυμαστός και τόσο άγνωστος. Τι έκρυβε ο κόσμος; Τι έκρυβε η ψυχή; Μυστήριο! Αισθανόμουν ότι ήταν πραγματικά σημαντικά και ήθελα να τα γνωρίσω.

Αισθανόμουν ότι όλα βρίσκονται κάτω από έλεγχο. Μια κρυφή, αόρατη δύναμη τα κυβερνούσε. Ξαν ανάρτης που ήμουν τότε, αναρχικός στις ιδέες μου, ήθελα να ξεφύγω απ' αυτόν τον έλεγχο, απ' αυτήν τη δύναμη.

Εκτός από το Γέροντα* δεχόμουν επιδράσεις και από αλλού. Η άσωτη ζωή μου με εξέθετε σ' αυτές τις επιδράσεις. Το ενδιαφέρον μου για τον αποκρυφισμό, τον εσωτερικό, τη «λευκή» μαγεία, τη γιόγκα, το Zen, το Βούδα, όλα τέλος πάντων τα συναφή δεν είχε μειωθεί. Ούτε είχα μια ξεκάθαρη άποψη για όλα αυτά. Μου φαινότουσαν σημαντικά, ελπιδοφόρα. Πραγματικά που θα βοηθούσαν τη ζωή, θα αποκάλυπταν τις δυνατότητες της αληθινής ζωής. Οι υποσχέσεις ήταν πολλές και μεγάλες...Τις πίστευα...

Βέβαια ο γέροντας με είχε προειδοποιήσει.

«Κοίταξε, παιδί μου, υπάρχουν δύο δυνάμεις στον κόσμο. Ο Θεός και ο Διάβολος. Εξαρτάται με ποιον συγγενεύει κανείς. Εγώ είμαι με το Θεό, με το Χριστό. Αυτοί με ποιον είναι; Έχει και ο Σατανάς «δύναμη». Κάνει και αυτός κάτι «ψευδοθαύματα». Ήταν αρχάγγελος και διατηρεί τη δύναμή του ως αρχάγγελος. Τα δώρα του Θεού είναι αμετάκλητα, βλέπεις».

Ο Θεός έπλασε τον αρχάγγελο Εωσφόρο και τον στόλισε μ' όλες τις αρετές και με πολλές δυνάμεις. Αυτός διέστρεψε τον εαυτό του.

Έκανε κακή χρήση της ελευθερίας που του χάρισε ο Θεός, λόγω υπερηφάνειας, και έπεσε από τη θέση του στον ουρανό. «Εθεώρουν τον Σατανάν ως αστραπινή εκ του ουρανού πεσόντα» καθώς λέει ο Χριστός στο Ευαγγέλιο (Λουκ. 10,18). Έπεσε και έγινε Διάβολος. Έπεσε και από φως έγινε σκοτάδι. Εφεύρε την κακία και το ψεύδος για πρώτη φορά. Γι' αυτό και ο Χριστός τον ονομάζει «πατέρα του ψεύδους» (Ιω.8,44). (Πριν απ' αυτόν δεν υπήρχε πουθενά στον κόσμο κακία. Ο Θεός δημιούργησε τα πάντα «λίαν καλά»). Ο διάβολος μισεί τους ανθρώπους, γιατί είναι προορισμένοι να έχουν θέση κοντά στο Θεό, μισεί τους ανθρώπους, γιατί μόνο μίσος έχει μέσα του για κάθε τι.

Πολεμάει τώρα αυτός να χωρίσει με κάθε τρόπο, ψέμα, πλάνη, δόλο, σκέψη, πράξη τον άνθρωπο από το Θεό: Να τον απομακρύνει από το φως και να τον φέρει στο σκοτάδι, στην εξουσία του. **Υπάρχουν άνθρωποι που έχουν μπει στην υπηρεσία του και μέσω αυτών ενεργεί διάφορα ψευδοθαύματα.**

Τα είχα ακούσει όλα αυτά, αλλά δεν τα πίστευα. Ούτε τα είχα απορρίψει ούτε τα είχα δεχθεί. Αυτήν τη φορά οι απόψεις αυτές προέρχονταν από έναν άνθρωπο τόσο καλό και τόσο γλυκό που δεν μπορούσα να τον θεωρήσω ύποπτο. Είχα δει τόσα και τόσα θαύματα απ' αυτόν, τόσες δυνάμεις, τόσες γνώσεις, τόση αγιότητα που δεν μπορούσα να περάσω στο ντούκου την άποψή του, δεν μπορούσα να τον αγνοήσω. Ήμουν μετέωρος.

Από την άλλη μεριά υπήρχε η άποψη ότι όλοι είμαστε το ίδιο. Όλες οι θρησκείες οδηγούν στον ίδιο Θεό. Όλοι οι δρόμοι οδηγούν στο ίδιο τέλος.

Φυσικά ο καθένας διαφήμιζε περισσότερο το δικό του «μαγαζί». Οι γιόγκοι έλεγαν ότι ο ανώτερος δρόμος είναι η γιόγκα και έβρισκαν κουσούρια στους άλλους. Οι μασόνοι κάτι είχαν να πουν για τους υπόλοιπους, αναδεικνύοντας στο τέλος τους εαυτούς τους ως τους σοφότερους και καλύτερους. Οι «λευκοί» μάγοι έλεγαν ότι εμείς ταιριάζουμε καλύτερα στην ψυχοσύνθεση του δυτικού ανθρώπου και ότι η γιόγκα είναι για τους ανατολίτες, άρα έλα σε μας, και πάει λέγοντας. Εκεί που όλοι τους φαίνονταν να συμφωνούν είναι ότι η Εκκλησία είναι ένα πράγμα νεκρό, χαζό, αξιολύπητο απολίθωμα, που δεν έχει γνώση, δύναμη, ζωή. Γενικά όμως άλλαζαν τις απόψεις τους ανάλογα με το συζητητή και την κατάσταση. Κοιτούσαν ποιο ιδεολογικό πουκάμισο είναι στη μόδα σήμερα και το φορούσαν. Βέβαια δεν τα είχα αντιληφθεί πολύ νωρίς αυτά τα παιχνίδια προσηλυτισμού, ως ίσως όφειλα. Αλλά ήμουν βασικά απονήρευτος μέσα σ' όλη αυτήν τη διαφθορά. Περίεργο μεν, αλλά έτσι συνέβαινε.....

..... Μία από τις επόμενες μέρες πήγα. Πήρα το αυτοκίνητο και ανέβηκα στη βίλα του Πανοράματος, όπου στεγαζόταν τότε το άσραμ. Η μέρα ήταν ηλιόλουστη και το γρασιδί στεγνό. Στην πίσω αυλή καθόταν η Σουάμιτζι με μία ινδή σουάμι (=γιόγκι μοναχή). Η ξένη επισκέπτρια ήταν μελαχρινή με κοντά μαλλιά, όμορφη. Οι υπόλοιποι κάτοικοι του άσραμ περιφερόντουσαν γύρω τους σε μια απόσταση. Έψαχναν ευκαιρία να γνωρίσουν και να συνομιλήσουν με την «πνευματικά πολύ προοδευμένη» Ινδή σουάμι.

Όταν ήθελα, λόγω των πολλών συναστροφών μου, ήμουν άνετος τύπος. Δεν ξέρω πως μου ήρθε και λέω, χαριτολογώντας.

-Στον ουρανό σε γύρευα και στη γη σε βρήκα.

Έσκυψε η Ινδή και ρώτησε τη Σουάμιτζι, τη Σιβαμούρτι, στα αγγλικά:

-Τι είπε;

Της εξήγησε.... Τη Σιβαμούρτι έψαχνα να βρω, όταν ανέβηκα.

Με τη Σιβαμούρτι δεν είχα ούτε αντιπάθειες ούτε συμπάθειες. Την είχα απομυθοποιήσει από την πρώτη φορά που την είχα δει. Στο ίδιο άσραμ στο παρελθόν περίμενα να τη δω. Όλος ο εκεί πληθυσμός περίμενε με ανυπομονησία την έξοδο της από το δωμάτιο. Μου φαινόταν λίγο χαζή η συμπεριφορά τους. Τα περισσότερα ήταν νεαρά άτομα. Βγήκε ξαφνικά από το δωμάτιο, όλο μεγαλοπρέπεια. Σαν βασιλιάς που βγαίνει να τον δοξάσουν οι υπήκοοί του, καθώς θα μοιράζει τα δώρα και τη εύνοιά του. Μόνο που αυτή είχε περισσότερο ανάγκη το θαυμασμό τους. Μου φάνηκε σαν κακοπαιγμένο θέατρο η ιστορία. Μου έριξε ένα λοξό σύντομο βλέμμα. Δεν ανταποκρίθηκα στο ρόλο του θαυμαστή, όπως ανέμενε το περιβάλλον, αλλά και η ίδια. Τους κοίταξα για λίγο και συνέχισα ν' ασχολούμαι με τα σχέδιά μου. Δε με αφορούσε αυτό το θέμα. Το έργο ήταν στημένο στα μάτια μου.

Κάποια άλλη φορά μου «είχαν κάνει την τιμή» να μου προτείνουν να μεταφέρω με το αυτοκίνητό μου στο αεροδρόμιο τη Σιβαμούρτι, και έτσι θα είχα τη «μεγάλη ευκαιρία να βοηθηθώ από την πνευματική αύρα της μεγάλης γιόγκου». Βρήκα μια δικαιολογία και αρνήθηκα. Έπαιζε ένα παιχνίδι εξουσίας, το ίδιο άσχημο όπως όλα τα παιχνίδια εξουσίας. Εγώ δεν ήθελα να το στηρίξω με τη συμμετοχή μου. Θα γινόμουν έτσι συνυπεύθυνος.

Είχα πάει αρκετές φορές στο άσραμ, γιατί ήθελα μερικές γνώσεις, μερικές απόψεις τους. Αυτή ήταν η σχέση μου με το άσραμ και την αρχηγό τους.

Κάθισα δίπλα τους, με κάποια άνεση, αφού δεν δεσμευόμουν όπως οι υπόλοιποι από κάποια σχέση ανώτερου προς κατώτερο, μαθητή προς δάσκαλο. Πιάσαμε την κουβέντα, περιέργως όχι με τη Σιβαμούρτι αλλά με την Ινδή. Η Σιβαμούρτι περιορίστηκε να μεταφράζει, όταν μας δυσκόλευαν τα αγγλικά. Συζητούσαμε ώρα πολλή, γεγονός που προκάλεσε βλέμματα ζήλειας και περιέργειας από τους περιφερόμενους. Προφανώς η ινδή γιόγκι είχε θεωρήσει σημαδιακό το χαιρετισμό μου. Είπαμε πολλά. Της ανέφερα μερικά από αυτά που μου συνέβαιναν, τις απορίες μου, για το ποιος είμαι; Για το τι συμβαίνει στον κόσμο; Για το όραμα και τα υπόλοιπα από το γέροντα Παίσιο.

-Είναι η ώρα να βρεις τον γκουρού σου μου απάντησε. Εγώ είχα αυτές τις απορίες από τότε που ήμουν 5 χρονών παιδί.

-Πως είναι δυνατόν ένα παιδί να έχει τέτοιες απορίες; απόρησα.

-Από τις προηγούμενες ζωές του, ήρθε η απάντηση.

Σκαλώσαμε εδώ. Σκέφτηκα το γέροντα, τους μοναχούς... αυτά τα θεωρούσαν λάθος. Δεν υπάρχουν προηγούμενες ζωές. Ο άνθρωπος έχει αρχή και όχι τέλος, σύμφωνα με την ορθοδοξία. Είναι αθάνατος, αλλά έχει αρχή. Στη γέννησή του δημιουργείται ένα καινούργιο πρόσωπο που θα υπάρχει αιώνια. Μετά το θάνατο καταστρέφεται το σώμα, η ψυχή παραμένει συνειδητή ως πρόσωπο, ως Κώστας, ως Μαρία, και περιμένει κοντά στο Θεό την ανάσταση των νεκρών, που όλοι μας θα αποκτήσουμε ξανά πίσω τα σώματά μας. Αυτά τα σώματα θα μοιάζουν με το σώμα του αναστημένου Ιησού. Σώματα ένδοξα, αιώνια, άφθορα, χωρίς αρρώστια, πείνα, δίψα, ύπνο. Σώματα που κυριαρχούν στην ύλη και τους νόμους της. Σώματα πνευματικά. Όπως το σώμα του Χριστού, που περνούσε τις κλειστές πόρτες, που αναλήφθηκε στους ουρανούς, που ζωοποιήθηκε με την ανάσταση. «Πρωτότοκος των νεκρών εγένετο» ο Χριστός, και θα ακολουθήσει ολόκληρη η ανθρωπότητα, από τον πρώτο άνθρωπο, τον Αδάμ, μέχρι τον

τελευταίο. Θα γίνουμε Θεοί κατά χάριν, με τη δύναμη του Θεού και τη δική μας προαίρεση. Δεν μπορούμε να κλέψουμε τη θέωση, ούτε να την «κατορθώσουμε» με αλλαζονικές προσπάθειες που στηρίζονται στις ανθρώπινες δυνάμεις. Η θέωση είναι δώρο της αγάπης του Θεού, που δεν ντράπηκε να γίνει όμοιός μας, για να μας ανοίξει το δρόμο που έκλεισε ο άνθρωπος. Είναι δώρο του Θεανθρώπου Χριστού που μας αποκαλεί αδελφούς Του «όστις γαρ αν ποιήσει το θέλημα του Πατρός μου του εν ουρανοίς, αυτός μου αδελφός και αδελφή εστί» (Ματθ.12,50).

Ο Εωσφόρος και αυτός τη θέωση επεθύμησε. Προσπάθησε να γίνει Θεός με κλεψιά και έγινε... Διάβολος. Ο Αδάμ στον παράδεισο τη θέωση επεθύμησε. Αλλά θέλησε να την αποκτήσει χωρίς το Θεό, παραβαίνοντας τους νόμους του Θεού και... καταστράφηκε. Έγινε από αθάνατος θνητός και παρέσυρε στην πτώση του την ανθρώπινη φύση και έτσι η ανθρώπινη φύση έχασε τη δόξα και τη δύναμή της και καταδυναστεύεται από το διάβολο, στη συμβουλή του οποίου υπήκουσε. Αυτά σκέφτηκα μέσα μου αστραπιαία.

-Γιατί οι μοναχοί λένε ότι είσατε με το Διάβολο; ρώτησα.
-Αυτοί δε γνωρίζουν. Βρίσκονται σ' ένα κατώτερο επίπεδο.
-Όχι! Όχι! απάντησα. Δε βρίσκονται σε κατώτερο επίπεδο. Ξέρουν πολλά πράγματα.

Είχα στο νου μου το γέροντα. Είχε πιάσει από το χέρι έναν γενετής παράλυτο και τον έκανε βόλτα περπατώντας γύρω από την καλύβα. Είχε σταυρώσει έναν καρκινοπαθή στο στήθος που του είχαν αφαιρέσει τα ¾ από τα πνευμόνια του και του έλεγαν οι γιατροί ότι θα πεθάνει σε δυο βδομάδες, και τον είχε κάνει καλά. Μου έλεγε πράγματα που συνέβαιναν στο μέλλον. Τάιζε αρκούδες με το χέρι. Η φύση τον υπάκουε. Έβλεπε και συνομιλούσε με αγίους, αγγέλους, την Παναγία. Βρισκόταν σε μακρινά μέρη χωρίς να ταξιδεύει, και την άλλη στιγμή στο καλύβι του. Και δεν ήταν όλα αυτά που με έκαναν να φωνάξω όχι... Ήταν κάτι άλλο, βαθύτερο, πιο κρυφό... Ο Γέροντας ήταν Θεοφόρος. Κουβαλούσε το Θεό μέσα του. Στην καρδιά του, στην ψυχή του. Γύρω του ξεχνόταν η Χάρις του Θεού που ο καθένας μας την καταλάβαινε σε διαφορετική ένταση και βάθος. Σ' αυτόν έβρισκαν εφαρμογή τα λόγια του Χριστού «εάν τις αγαπά με, τον λόγον μου τηρήσει, και ο πατήρ μου αγαπήσει αυτόν, και προς αυτόν ελευσόμεθα και μονήν παρ' αυτό ποιήσωμεν» (Ιω.14,23). Ο Θεός είχε κάνει «σπίτυ» του (μονήν) την καρδιά του γέροντα. «ο μένων εν εμοί καγώ εν αυτό, ούτος φέρει καρπόν πολύν» (Ιω.15,5). Οι καρποί του γέροντα ξεχειλίζουν στις χιλιάδες ανθρώπων που τον επισκέπτονταν. Ο καθένας έλεγε την ιστορία του μετά με ευγνωμοσύνη.

Αυτά υπήρχαν μέσα μου, αλλά δεν τα είχα ξεκάθαρα στο νου μου, ούτε τα είχα συνειδητοποιημένα όπως τώρα. Αυτά με έκαναν να φωνάξω « Όχι!».

-Δεν υπάρχει Διάβολος και Θεός. Βρισκόμαστε πίσω, πέρα από το καλό και το κακό. Τι είναι κακό; Τι είναι αμαρτία; επέμενε αυτή.
-Όταν βλάψεις, πονέσεις, στενοχωρήσεις, σκοτώσεις κάποιον άλλο άνθρωπο ή τον εαυτό σου, αυτό είναι αμαρτία, απάντησα.

Η κουβέντα σταμάτησε σ' αυτήν τη διαφωνία. Σηκωθήκαμε και πήγε ο καθένας αλλού.
Μετά από κάμποση ώρα ήμουν ακόμη στο άσραμ. Είχα βρει κάποιους γνωστούς μου εκεί. Είχα μείνει μόνος κάποια στιγμή, όταν με πλησίασε ξανά η Γιογκαμουγκανάντα.

-Εσύ με ποιον είσαι; με ρώτησε κατευθείαν.
-Εγώ είμαι πέρα από το καλό και το κακό, απάντησα παιχνιδιάρικα.
Σοβάρεψε πολύ.
Αν υπήρχε μόνο Θεός και Διάβολος, εσύ με ποιον θα πήγαινες; ρώτησε κοιτάζοντάς με έντονα.

-Οι καλόγεροι λένε πως εσείς είστε με το Διάβολο; είπα.
-So what? (Λοιπόν, τι), απάντησε.

Λεκτικά, συντακτικά αν το εξετάσει κανείς, η απάντηση είναι διφορούμενη. Μπορεί να σημαίνει «Τι κι αν λένε οι καλόγεροι;» ή «τι κι αν είμαστε με το Διάβολο;». Όμως ο τρόπος που τα είπε δεν ήταν μόνο ερώτηση, ήταν πρόκληση και πρόσκληση ταυτόχρονα. Μια ομολογία και μια πρόσκληση στην παρέα. Υπήρχε μία ερωτική έλξη ανάμεσά μας. (Τάντρα;)

Να, είμαστε με το Διάβολο και περνάμε καλά! Μαγκιά μας! Έλα και συ! Τι έγινε; Τι φοβάσαι;
Αυτό ήταν το συνολικό μήνυμα που έλαβα εγώ μέσα από μη λεκτικά κανάλια. Από τη στάση του σώματος, από το βλέμμα, από τη χροιά της φωνής, από τη διαίσθηση της ψυχής.

Δε γνωρίζω με ποιον τρόπο ταυτόχρονα διήγειρε την ψυχή μου. Ένα μεγάλο ξαφνικό κύμα επιθυμίας όρμησε κατά πάνω και με προκαλούσε, με ωθούσε ν' απαντήσω « Είμαι με το Διάβολο».

Ξαφνιάστηκα, τα έχασα από την απρόσμενη αυτή επίθεση. Βρέθηκα ξαφνικά να προσπαθώ πάνω στη σανίδα της λογικής μου να ισορροπήσω σ' αυτό το τεράστιο κύμα της επιθυμίας που κόντευε να με καταπιεί. Ταυτόχρονα ζούσα κάτι πρωτόγνωρο και προσπαθούσα να το καταλάβω, να μάθω τι μου γινόταν. Ήταν και η έκπληξη από την εκδήλωση αυτή της δύναμής της. «Ωστε είχε κάποιες δυνάμεις!» σκέφτηκα. «Έπρεπε να είμαι προσεκτικός μ' αυτήν». Συνέβαιναν πολλά πράγματα ταυτόχρονα και ξαφνικά. Καθόταν μπροστά μου και με κοίταζε γεμάτη ένταση. Είχε γίνει ένα βλέμμα.

Κατόρθωσα να κυριαρχήσω πάνω σ' αυτήν την άλογη κίνηση της ψυχής μου, να μην υποκύψω και να πω αυτό που όντως είχα μέσα στο νου μου.

-Είμαι με το Θεό, απάντησα.

Ήθελα να συνεχίσω, αλλά το πρόσωπό της σκοτείνιασε ξαφνικά. Θυμός ήταν; απειλή ήταν; μίσος ήταν; Δεν πρόλαβα να ξεχωρίσω, γιατί έκανε απότομη μεταβολή, χωρίς να πει κουβέντα και έφυγε. Από τότε δεν την ξαναείδα...

Μ' έναν περιεργό τρόπο δεν κάθισα να βγάλω τα συμπεράσματα απ' αυτήν τη συνάντηση και τη στιχομυθία παρά χρόνια αργότερα, όταν ήδη μου ήταν γνωστά. Αν το είχα κάνει τότε, ίσως να είχα γλυτώσει από πολλές ταλαιπωρίες.

Αργότερα έμαθα κι άλλα πράγματα γι' αυτήν. Ήταν από μικρή μαθήτρια του Γκουρού. Έκανε ένα ταξίδι σ' όλο τον κόσμο, γυρίζοντας από άσραμ σε άσραμ, δίνοντας διαλέξεις και μαθήματα πάνω στη Γιόγκα. Τη θεωρούσαν πολύ προχωρημένη. Υψηλού επιπέδου. Ήταν από τις στενές μαθήτριες του Σατυανάντα. Αυτήν τη φήμη είχε και στο κεντρικό άσραμ της κίνησης, στο Μουνγκύρ της Ινδίας, όπως διαπίστωσα, όταν πήγα εκεί, λίγους μήνες μετά.
Έδωσε διαλέξεις και έκανε μαθήματα και στην Ελλάδα.

* Γέρον Παΐσιος ο Αγιορείτης

Πηγή: Εκ του βιβλίου “Οι γκουρού ο νέος και Γέροντας Παΐσιος”

ΠΗΓΗ: <http://www.impantokratoros.gr/813F4DFF.el.aspx>